

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Chata Rovina, s. r. o.,** IČO 271 83 734, se sídlem Slezská 397/12, Praha 2, zastoupena JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem, se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2015, č. j. 39767/ENV/15, 675/520/15, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 A 241/2015 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále též jen „žalovaný“) ze dne 28. 7. 2015, č. j. 39767/ENV/15, 675/520/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále též jen „ČIŽP“) č. j. ČIŽP/43/OOV/SR01/1503140.003/15/ZJR ze dne 18. 5. 2015. Rozhodnutím ČIŽP byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správní deliktu podle ustanovení § 125a odst. 1

písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon"), za což jí byla uložena pokuta ve výši 179.235,70 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Předmětného správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že *„nakládala s podzemními vodami podle ustanovení § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s nimi, konkrétně za odběr 2.560,51 m³ podzemních vod bez potřebného povolení vodoprávního úřadu ze zdroje zásobujícího pitnou vodou zařízení Chata Rovina v Dobré Vodě v období od 4. 3. 2012 do 4. 3. 2015, čímž porušila ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 vodního zákona."* V podaném odvolání se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Dle názoru žalobkyně ČIŽP nedostatečně zjistila skutkový stav spočívající v nezjištění původu (zdroje) vody a nezohlednila skutečnost, že na odběru vody se nikoliv zanedbatelným způsobem podílel vlastník objektu (žalobkyně je v pozici nájemce). Na závěr odvolání žalobkyně uvedla nesprávnost výpočtu spotřebovaného množství vody.

[2] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, tedy že ČIŽP prokázala, že se jedná o vodu podzemní a nikoli povrchovou. Přívod vody železnou trubka představuje způsob drenážního vedení získávající vodu, která nestéká volně po zemském povrchu; argumentem *a contrario* se tedy musí jednat o podzemní vodu, jelikož po povrchu do místa vyústění trubky žádná voda nepřitéká. Pokud jde o námitku využívání části odebrané vody majitelem objektu, žalovaný tuto námitku neshledal důvodnou; uvedl, že vlastník užívá již odebranou podzemní vodu, sám podzemní vodu tedy neodebírá. Voda v rozvodech není podzemní vodou (ani povrchovou), proto odpovědnost za spáchaný správní delikt plně tíží žalobkyni, neboť vlastník žádné povolení k nakládání již odebrané vody nepotřebuje.

II. Napadený rozsudek

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 10. 2017, č. j. 9 A 241/2015 – 36, zamítl. Vyšel ze zjištění správních orgánů, že voda je přiváděna železnou trubkou do zděné šachty, přičemž dané zařízení se zjevně nachází pod povrchem země, resp. pod úrovní povrchu terénu. Soud tedy zamítl námitku žalobce, že tvrzení o uložení trubky pod povrchem země není prokázáno. Soud nepřisvědčil ani další žalobní námitce týkající se nedostatečného zjištění místa odběru vody. Podotkl, že vodní zákon rozlišuje pouze dvě kategorie vod, a to vody povrchové a podzemní. ČIŽP a žalovaný spolehlivě vyloučily původ vody jako povrchové a logickým argumentem *a contrario* správně dospěly k závěru, že se jedná o vodu podzemní. Pro odběr podzemních a nikoliv povrchových vod svědčí samotné umístění trubky pod povrchem, jež je nezbytné pro odebírání vod podzemních. Z map založených ve správním spisu je dále zřejmé, že se v blízkosti objektu nenachází žádný zdroj povrchové vody. Ani sama žalobkyně nepoukázala na žádný konkrétní zdroj povrchové vody. Námitky žalobkyně tak nejsou způsobilé konkrétně vyvrátit dostatečně podložené závěry žalovaného, že voda odebíraná žalobkyní nemůže pocházet z povrchových vod. Městský soud považoval za dostatečně prokázané, že žalobkyně odebírala podzemní vody ve smyslu § 2 odst. 2 vodního zákona.

[4] K námitce žalobkyně, že odpovědnost za správní delikt by měl nést vlastník nemovitosti z titulu vlastnického práva k předmětné stavbě a nikoliv žalobkyně z titulu nájemní vztahu, městský soud uvedl, že předmětem správního deliktu uvedeného v § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je neoprávněné nakládání s vodami. Nerozhodné je, jakým způsobem byla voda neoprávněně odebrána. Z toho plyne, že je irelevantní, kdo zařízení k odběru vody „vybudoval a zprovoznil." Žalobkyně nepopírala neoprávněné nakládání s vodami z důvodu chybějícího povolení vodoprávního úřadu. Od počátku řízení se žalobkyně bránila tím, že část vody, nikoliv zanedbatelnou, spotřeboval vlastník objektu. Městský soud dospěl k závěru, že podle § 3 odst. 2 vodního zákona se již odebrané vody nepovažují za vody podzemní. Vlastník objektu nakládal s již vodami odebranými žalobkyní, nejednalo se tedy o nakládání s podzemními vodami vlastníkem objektu jejich odběrem. K odběru podzemních vod došlo již samotným vytékáním vody do zděné šachty, nikoliv v okamžiku vlastního použití vody ke konkrétnímu účelu. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 110/2011 – 59, z něhož mimo jiné vyplývá, že v případě správního deliktu podle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona se správního deliktu dopustí subjekt, který je v nejtěsnějším vztahu k zařízení, z něhož jsou nedovoleně vypouštěny odpadní vody, tedy obvykle nejprve provozovatel, poté nájemce a teprve poté vlastník zařízení. Městský soud uvedený případ postupné odpovědnosti analogicky přenesl i na nyní posuzovanou věc. Městský soud dospěl k závěru, že v nejtěsnějším vztahu k zařízení na odběr vody je v daném případě žalobkyně, která tak odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno ani nebyla zjištěna existence žádných podkladů svědčících o určitém poměrném podílu více osob na odběru vody a dospěl k závěru, že žalovaný ve výpočtu výše pokuty správně nezohlednil žalobkyní tvrzenou spotřebu vody vlastníkem objektu.

III. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Proti tomuto rozsudku brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 2. 2018 se stěžovatelka ztotožnila se závěrem městského soudu ohledně najisto postaveného zdroje odebírané vody. Stěžovatelka ale nesouhlasila s tvrzením městského soudu týkajícím se její odpovědnosti za správní delikt. Namítla, že pro posouzení věci a stanovení závěru o odpovědném subjektu je rozhodující odlišit pojmy „odběr" vody představující její zachycení v jímací šachtě a „distribuci" odebrané vody po dotčené nemovitosti. Stěžovatelka namítla, že celé zařízení k odběru vody, včetně rozvodů, vybudoval vlastník objektu (pronajímatel) a že ona získala objekt k užívání až po jeho dokončení na základě nájemní smlouvy. Stěžovatelka tak využívala již odebrané vody. Zdůraznila, že nájemní smlouva nezahrnuje pronájem vodního zařízení, proto dle názoru stěžovatelky odpovědnost i z tohoto důvodu tíží vlastníka objektu. Shrnula, že v řízení nebylo najisto prokázáno, že podzemní vody bez povolení k nakládání s nimi odebírala pouze ona, neboť takový závěr učinit na základě podkladů založených do spisu z důvodu nedostatečného dokazování v dané věci nelze. Zásadní stížnostní námitkou je tedy tvrzení,

že v řízení nebylo najisto prokázáno, že odpovědnou za neoprávněné nakládání s podzemními vodami je pouze stěžovatelka [tj., že je pachatelem správního deliktu § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona], a to s ohledem na obsah podkladů ve správním spisu.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že obsahuje toliko podrobnější argumentaci stran důvodů předchozí žaloby, se kterou se dle názoru žalovaného městský soud v obsahu napadeného rozsudku dostatečně a správně vypořádal, přičemž s provedeným právním posouzením věci ze strany městského soudu se žalovaný plně ztotožnil.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[9] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Dne 4. 3. 2015 provedl správní orgán prvního stupně kontrolu dodržování vodního zákona a nakládání s vodami v zařízení provozovaném stěžovatelkou v Dobré Vodě č. p. 16, Sušice. Při místním šetření bylo zjištěno, že pro provoz chaty je využívána voda z místního zdroje – studny. Při kontrole nebylo předloženo povolení k odběru podzemních vod podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 vodního zákona vydané příslušným vodoprávním úřadem. Zástupce stěžovatelky, který se prokázal plnou mocí ze dne 25. 6. 2014 opravňující jej jednat za stěžovatelku, sdělil, že voda je odebírána ze studny starší roku 1955. Při provedené kontrole byl stav vodoměru umístěného v suterénu chaty 2.701 m^3. Splaškové a odpadní vody z provozu chaty jsou svedeny do městské kanalizace zakončené ČOV Hartmanice. Smlouva o odvádění odpadních vod při prováděné kontrole na výzvu ČIŽP předložena zástupcem stěžovatele nebyla. ČIŽP dílčím protokolem (strana 3) o průběhu kontroly ze dne 4. 3. 2015 vyzvala stěžovatelku k předložení povolení vodoprávního úřadu k odběru podzemních vod pro zásobování chaty vodou, dále faktur za likvidaci splaškových odpadních vod, kde bude uvedeno jejich množství za období od března 2012 do 4. 3. 2015, a nájemní smlouvy mezi stěžovatelkou a vlastníkem objektu. Ze strany zástupce stěžovatelky nebyly vzneseny žádné námitky. Zástupce stěžovatelky dne 20. 3. 2015 odeslal ČIŽP kopie faktur za likvidaci splaškových odpadních vod, kde je uvedeno jejich množství za období od března 2012 do 4. 3. 2015, ostatní požadované dokumenty nepředložil.

[10] Množství odebrané podzemní vody je dle zjištění ČIŽP měřeno vodoměrem umístěným v suterénu chaty. Dle sdělení zástupce stěžovatele je vodoměr pravidelně (1 x ročně) odečten provozovatelem kanalizace. Na základě tohoto množství je následně účtována likvidace vypouštěných splaškových odpadních vod, s tím, že množství odebraných podzemních vod odpovídá množství vypouštěných splaškových odpadních

vod. ČIŽP po provedení kontroly nabyla přesvědčení, že povolení vodoprávního úřadu k odběru podzemních vod § 8 odst. 1 písm. b) vodního zákona nebylo vydáno. Jako kontrolované období ČIŽP stanovila období od 4. 3. 2012 do 4. 3. 2015. Na základě dokladů za likvidaci splaškových odpadních vod, kde je uvedeno jejich množství za uvedené období, tedy od března 2012 do 4. 3. 2015, potom ČIŽP vypočítala i množství odebraných vod. Na straně 3 protokolu o kontrole ze dne 23. 3. 2015 provedeným výpočtem došla ČIŽP k závěru, že za období od 4. 3. 2012 do 31. 12. 2012, tedy za poměrnou část roku 2012, bylo odebráno 677,51 m^3 podzemních vod. Za období následujícího kalendářního roku stěžovatelka odebrala 802 m^3 podzemních vod, za rok 2014 potom 908 m^3 a za část roku 2015, tedy do konce kontrolovaného období, 173 m^3. Za celé kontrolované období činí odběr podzemních vod množství 2.560,51 m^3.

[11] Zástupce stěžovatelky proti protokolu o kontrole ze dne 23. 3. 2015 podal dne 8. 4. 2015 námitky, kde namítal nesprávné označení odběru stěžovatelky jako odběru ze studny. K tomu dodal, že v daném místě žádná studna není a fakticky jde o odběr jímané povrchové vody, která volně vytéká v přírodě. Podle tvrzení zástupce stěžovatelky byla za minulého režimu v dané lokalitě od objektu do přilehlé louky položena trubka, ze které voda vytékala a dodnes vytéká. Za těchto okolností se nejedná o odběr podzemní vody. Dále zástupce stěžovatelky namítl, že kontrola by měla postihovat vlastníka objektu a nikoliv nájemce.

[12] Z pořízené fotodokumentace ze dne 17. 4. 2015 týkající se zařízení pro jímání vody, jež tvoří součást správního spisu, vyplývá, že se jedná o odběr vody pomocí železné trubky vyústěné do zděné rozdělovací šachty, kde je pomocí zde umístěných armatur rozváděna dle potřeby a to buď do plastového rezervoáru, ze kterého je následně čerpána do zařízení, nebo do přilehlého rybníčka, nebo do přilehlého příkopu u silnice. Na základě výše uvedených skutečností ČIŽP zahájila dne 29. 4. 2015 správní řízení ve věci uložení pokuty podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona za výše podrobněji popsaný správní delikt.

[13] Podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona „[p]*ovolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen, povolení k nakládání s vodami') je třeba, jde-li o podzemní vody, k jejich odběru.*"

[14] Podle § 8 odst. 2 vodního zákona „[p]*ovolení k nakládání s vodami se vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen ‚oprávněný') je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.*"

[15] Podle § 11 odst. 1 vodního zákona „[p]*ráva a povinnosti vyplývající z povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům a nebo stavbám, přecházejí na jejich nabyvatele, pokud tyto pozemky a nebo stavby budou i nadále sloužit účelu uvedenému v povolení. To platí i pro jejich uživatele po dobu užívání těchto pozemků nebo staveb v rozsahu, který odpovídá rozsahu práv uživatele k nim, vyplývajícího ze*

vzájemného vztahu mezi vlastníkem a tímto uživatelem. Nabyvatelé těchto pozemků a nebo staveb, případně jejich uživatelé, jsou povinni oznámit vodoprávnímu úřadu, že došlo k převodu nebo přechodu pozemku nebo stavby, s nimiž je povolení k nakládání s vodami spojeno, a to do 2 měsíců ode dne jejich převodu nebo přechodu, případně vzniku práv k jejich užívání.“

[16] Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona „[p]*rávnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.“*

[17] Podle § 125a odst. 5 vodního zákona „[z]*a správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem podzemních vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 70 Kč za 1 m3 nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.“*

[18] Podle § 125a odst. 6 vodního zákona „[p]*okutu za správní delikt spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m3 nedovoleně odebraných povrchových vod nebo v sazbě nižší než 25 Kč za 1 m3 nedovoleně odebraných podzemních vod.“*

[19] Podle § 19 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) „ [p]*okud není množství vypouštěných odpadních vod měřeno, předpokládá se, že odběratel, který odebírá vodu z vodovodu, vypouští do kanalizace takové množství vody, které odpovídá zjištění na vodoměru nebo směrným číslům roční potřeby vody, pokud nejsou instalovány vodoměry. V případě, kdy je měřen odběr z vodovodu, ale je také možnost odběru z jiných zdrojů, použijí se ke zjištění spotřeby vody směrná čísla roční potřeby nebo se k naměřenému odběru z vodovodu připočte množství vody získané z jiných, provozovatelem vodovodu měřených zdrojů.“*

[20] K povaze odpovědnosti za správní delikt dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona se již vyjádřil zdejší soud kupříkladu v rozsudku ze dne 16. 11. 2017, č. j. 3 As 267/2016 - 23 (citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) následovně: „*Co se týče námitky související s otázkou zavinění, městský soud v napadeném rozsudku (ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 148/2012 – 65) zcela správně konstatoval, že odpovědnost za správní delikt dle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je koncipována jako objektivní, tedy odpovědnost za následek. Zavinění (implikující odpovědnost subjektivní) se tedy v takovém případě nezkoumá, neboť je pro naplnění skutkové podstaty předmětného deliktu irelevantní. Svou roli může hrát pouze z pohledu úvah o výši ukládané sankce (srov. § 125l odst. 2 vodního zákona).*“ K objektivní odpovědnosti se vyjádřil zdejší soud i v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 – 50, b. NSS, následovně: „*Jestliže je odpovědnost za určitý delikt objektivní, pak se jedná o odpovědnost za následek, tj. bez ohledu na zavinění. Znamená to, že otázka zavinění se vůbec nezkoumá. Zkoumá se zejména naplnění obligatorních znaků objektivní stránky v dané věci dotčené skutkové podstaty, kterými jsou jednání, následek a*

příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost – kauzální nexus – je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Ve shodě s doktrínou je přitom jednání příčinou následku pouze tehdy, jestliže by následek bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jakým konkrétně nastal."

[21] Nejvyšší správní soud nemůže stěžovatelce přisvědčit, že odpovědnost za správní delikt má být rozdělena mezi vlastníka objektu a samotnou stěžovatelku. Povolení k nakládání s vodami musí mít dle § 8 odst. 2 vodního zákona osoba, která s vodami skutečně nakládá, v tomto případě odebírá. V posuzovaném případě se neuplatní žádná z výjimek v § 8 odst. 3 umožňující nakládání s vodami bez příslušného povolení vodoprávního úřadu. Nakládáním s vodami se přitom dle § 2 odst. 9 vodního zákona rozumí „*jejich vzdouvání pomocí vodních děl, využívání jejich energetického potenciálu, jejich využívání k plavbě nebo k plavení dřeva, k chovu ryb nebo vodní drůbeže, jejich odběr, vypouštění odpadních vod do nich a další způsoby, jimiž lze využívat jejich vlastnosti nebo ovlivňovat jejich množství, průtok, výskyt nebo jakost.*" Odpovědným za porušení dané povinnosti (tedy nakládání s podzemními vodami bez příslušného povolení) je ten, kdo odběr fakticky prováděl. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že odběr podzemní vody prováděla stěžovatelka, a to včetně argumentace městského soudu právním závěrem z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 110/2011 – 59, který položil důraz na „*subjekt s nejtěsnějším vztahem k zařízení …*". Provozovatelem předmětného „zařízení" v posuzované věci (byť sestávalo pouze ze železné trubky a zděné rozdělovací šachty) byla zjevně stěžovatelka, neboť ta k němu dle obsahu kontrolních protokolů měla primárně přístup, když k němu také umožnila přístup i samotným kontrolorům, a na obsah jímané vody měla také napojené rozvody v její provozované nemovitosti chata Rovina. Na existenci, udržování a tudíž provozování předmětného odběru tedy byla z podnikatelského hlediska „životně" závislá. Nejvyšší správní soud přitom dle obsahu spisu a zjištění správních orgánů nezjistil, že by zde existovala jakákoli jiná osoba, která měla k danému „zařízení" bližší vztah; argumentace stěžovatelky (nadto blíže nedoložené) odvolávající se na to, že odebraná voda byla následně využívána i samotným vlastníkem předmětné nemovitosti, je s ohledem na výše uvedené irelevantní.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že odlišnou od posuzovaného případu by byla situace, kdy by vodu odebíral vlastník objektu (pronajímatel) v objektu nepřístupném nájemci (stěžovatelce) a odebranou vodu by přiváděl do pronajímané chaty, tedy kdy by si vlastník zachoval převažující dispozici nad tímto zařízením a samotný nájemce by kromě toho, že by sám spotřebovával takto odebranou vodu, k takovému zařízení neměl vůbec přístup a neměl by k němu tudíž jakýkoli vztah. V posuzovaném případě se jedná o zcela opačnou situaci, kdy stěžovatelka věděla a sama užívala zařízení sloužící k odběru vody, neodebírala tak vodu od vlastníka objektu. Ze správního spisu navíc vyplývá, že v rozhodné době, tedy v době uložení pokuty za spáchaný správní delikt, byl vlastníkem chaty současný jediný společník a také jednatel stěžovatelky, tudíž musela stěžovatelka o tom, jak je to s daným zařízením k odběru vody, vědět. Nájemní smlouva tak byla zřejmě uzavřena mezi vlastníkem chaty coby fyzickou osobou na straně jedné a stěžovatelkou,

coby právnickou osobou založenou tímto vlastníkem chaty na straně druhé. V situaci, kdy jediným společníkem, a také jednatelem stěžovatelky byl vlastník dané chaty, tak za daných okolností nemohla stěžovatelka o tom, že s daným zařízením k odběru vody nakládá sama nevědět.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že k naplnění objektivní stránky správního deliktu dle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona je třeba, aby jednak byly odebírány podzemní vody (první podmínka), jednak aby ten, kdo tyto podzemní vody odebírá, k této činnosti neměl povolení k nakládání s vodami ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) vodního zákona (druhá podmínka). Podmínky pro naplnění objektivní odpovědnosti naplněny byly, proto lze výše uvedené uzavřít se závěrem, že objektivní odpovědnost tíží stěžovatelku. Pokud jde o výši sankce, Nejvyšší správní soud uvádí, že byla ČIŽP stanovena správně (v souladu s § 125a odst. 5 a 6 vodního zákona) v návaznosti na množství nedovoleně odebrané vody. Podle § 19 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích se, pokud není množství vypouštěných odpadních vod měřeno, předpokládá, že odběratel, který odebírá vodu z vodovodu, vypouští do kanalizace takové množství vody, které odpovídá zjištění na vodoměru nebo směrným číslům roční potřeby vody, nejsou-li instalovány vodoměry. ČIŽP tak při stanovení výše sankce správně vycházela z množství odebrané podzemní vody ve spojení s údaji o množství vypouštěných odpadních vod, a příslušné sankční sazby za 1 m3 nedovoleně odebraných podzemních vod.

V. Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[25] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu